

[Oluf Jensen.]

Stk. 4—7, som ogsaa andre ærede Medlemmer har været inde paa. Det ser ud, som om man under Behandlingen i Folketinget slet ikke har kendt hverken Loven af 21. April 1914 eller Loven om Sygekassevoldgiftsnævn. Man indfører en helt ny Bestemmelse om Mægling mellem Lægerne og Kommunerne og mellem Lægerne og Sygekasserne, idet disse Forhandlinger nu henvises til Forligsmanden i Arbejdsstridigheder. Jeg forstaaar slet ikke Grunden hertil. Der findes ingen Motivering herfor i Lovforslaget. Den højtærede Minister sagde ved Fremsettelsen, at et af Motiverne var, at der i Apotekerloven findes en saadan Bestemmelse angaaende Forhandling mellem Apotekerne og deres Medhjælpere. Men det er da et helt andet Spørgsmaal; det er ganske naturligt, at det kommer ind under Forligsmanden. Hvad det her drejer sig om, er Forhandlinger mellem Kommunerne og Lægerne, og jeg tør forsikre Ministeren om, at det kommunale Mæglingsraad — jeg har været Medlem af det lige siden dets Oprettelse — i hvert Fald i den købstad-kommunale Afdeling har haft ikke saa faa Sager, der alle er blevet forligt, og Parterne har erklæret sig tilfredse, og jeg vil gerne have Lov til at udtale en Tak for den Forstaaelse, som Lægerne netop her har udvist overfor Kommunerne. Til yderligere Bestyrkelse af min Udtalelse vil jeg tillade mig at henvise den højtærede Indenrigsminister til at spørge sin Kollega Forsvarsminister L. Rasmussen, om det ikke er rigtigt, hvad jeg ser siger; han har ligesom jeg siddet i det kommunale Mæglingsraad lige siden dets Oprettelse og vil fuldt ud kunne bekræfte, til hvor stor Nytte det har været i Stridigheder mellem Kommuner og Læger. Noget lignende tror jeg, man kan sige om Sygekassevoldgiftsnævnet — det kender jeg ikke saa meget til, men ogsaa dèr har man været tilfreds, og man ønsker ogsaa denne Institution bibeholdt.

Jeg er enig med det ærede 5te tingvalgte Medlem (Rytter) i, at baade de samvirkende Sogneraadsforeninger, Sygekasserne og Almindelig dansk Lægeforening bør høres, inden der træffes videre Foranstaltninger med Hensyn til denne Lov. Jeg ved, at i hvert Fald de to første Organisationer ikke er blevet hørt — jeg tror heller ikke, man har hørt Almindelig dansk Lægeforening — under Behandlingen i Folketinget, og det mener jeg er en Fejl. Dette Lovforslag berører saa meget, som har Interesse for dem, at det er ganske naturligt, at man

hører dem og saa vidt muligt tager Hensyn til de Ønsker, de fremsætter.

Jeg skal med disse faa Udtalelser anbefale, at de Ændringer, der er sket i Folketinget, grundigt prøves. Jeg er enig i — og det er mit Parti ogsaa —, at vi maa have en Lov om Udøvelse af Lægegerning; men jeg mener rigtignok, at de Ændringer, der er sket i Folketinget, ikke er Forbedringer, og de maa derfor grundigt prøves i det Udvalg, der nu bliver nedsat, inden der træffes endelig Bestemmelse i Sagen.

Gunnar Fog-Petersen: Det foreliggende Lovforslag udmærker sig i hvert Fald ved een Ting fremfor mange andre Lovforslag: det er skrevet i et usædvanlig klart og rent Sprog, let læseligt og let forstaaeligt, hvad desværre ikke altid kan siges om de Lovtekster, der forelægges Rigsdagen.

Hvad Lovforslagets Indhold angaar, har vi jo nu hørt, at det skal gøres til Genstand for Udvalgsbehandling og rimeligvis ogsaa for Ændringer. Det er der ikke noget at sige til, ogsaa jeg kan ønske det ændret paa visse Punkter, men som Helhed er det en færdig Vare, vi her har modtaget. Jeg kunde ønske, hvad jeg ogsaa før har haft Lejlighed til at udtale, at Ministeriet i noget højere Grad fulgte Princippet for Regeringens almindelige Politik ogsaa med Hensyn til de Lovforslag, det fremsætter i de to Ting, saaledes at vi i noget højere Grad, end Tilfældet hidtil har været, fik Raavarer eller Halvfabrikata at arbejde med her i Tinget og noget mindre færdige Varer, end vi ofte faaar.

Det Lovforslag, som vi her behandler, er, siger jeg, en ualmindelig klar Lovgivning, og de Bestemmelser, som blev kritiseret af den ærede Ordfører for Venstre (Rytter), kan vi jo drøfte i Udvalget; men jeg synes ikke, de er saa uklare, som han vilde gøre dem til. I Tilslutning til Spørgsmaalet om Lægens Tavshedspligt kunde jeg ønske, man ogsaa havde behandlet Spørgsmaalet om Lægens Vidnepligt, idet efter min Opfattelse Lægens Vidnepligt bør begrænses paa samme Maade som Præsters og Forsvareres. Jeg lagde nok Mærke til, at den højtærede Indenrigsminister gjorde Rede for, hvorledes det forholdt sig med denne Sag, men det kan jo være, at den kan tages op til Overvejelse; jeg mener, at Loven her trænger til et Supplement.

Hvad § 13 angaar, kan jeg billige den Ændring, der er sket i Folketinget, nemlig at kommunale Sygehuse ved Ansættelsen af Læger ikke skal indhente Udtalelse fra